Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Vier aristotet. Vorlesungen - Cod. Ettenheim-Münster 195

Fioravanti, Ioannes Baptista

[S.l.], 1630

Articvlvs II

urn:nbn:de:bsz:31-116355

Visual Library

è actu erroris vt actus est è bono è suenuns gaia, oris etiam nutritiua è alicui suenienis è proportionata vel vt obiectum vel causa, vel vt vocabulum, vel alia aliqua ratione in quantum ens est possibile non haberet bonitatem relatiuam nisi fundaretur aliqua ratione quatenus ex re fort alicui alteri suenire si illud est possibile, vt diximus de vero.

Quicunque verum importat formaliter cognitionem veram saltem possibilem & bonum bonum importat formaliter appetitum non suenientiam quae è tenitur appetitus.

Dixerunt neq; imperfectus esse qua in vero non reperit aliquid antecedens cognitionem rationis quod est, ens formaliter verum, at in bono reperit suenientia quae antecedit appetitum.

Colligit ex dictis quae hactenus a nobis explicata sunt ergo è in rigore rationem entis, ratione proprietatum propria è demonstrabiles in rebus et ex natura rei inuenitur a logicis detentur per eas definitionem tanquam communem eam demonstrari, respectu aliorum quae non distinguuntur ex natura rei vna e solum ea virtualiter tres rationes distinguuntur, de ente ex natura rei vno illud important in esse, ipsum esse, attributa quam passiones entis dicuntur ex quo alterius sequitur de Metaphysica sumuntur eam partem quae agit de his rationibus & demonstratur, quae abstractis cognitio per veram eadem sed ita ita sumuntur aliis partes in quibus sit veras demonstrandae de illis entis abstractis quae non addunt aliam rationem vno, & in quibus sit demonstrates negatiuas per propriam causam, neq; è e nomine vel de partes vnus sola quae se sumuntur sub eadem abstractione et circa eadem obiecta fidelissime veras demonstrationes, vt utitur in alijs scientijs Physica, Mathematica, & quibus ratus è formaliqua tm certa scia vera è propria demonstret.

ARTICVLVS II.

Vtrum essentia distinguatur ab existentia sumitur cogitante?

Existentia è ratio totalis per quam aliquid ponitur in rerum natura è extra suas causas cum ipsa sit in rerum sua causa, nam sunt in esse è Creatum è ratio totalis a Creatione per quam distinguitur in esse totalis a creatione per quam distinguitur in esse actu extra causas è in ipso esse hac appellamus existentiam, de qua quaerimus: vtrum sit quid distinctum sumitur cogitante ab essentia?

Ex sententia affirmat, è S. Thomas in ente è essentia cap. 3 parte 2 art. 2 quae omnes communiter tenetur Thomistae; tenitur è multitudo ex essentia ab existentia & ab illa distinguitur sumitur cogitante. Ars essentia ab aeterno habet aliquid de esse non tamen quod existentia, ab aeterno & essentia habet aliquid de esse quod ab existentia sumitur cogitante; ideo illa distinguuntur sumitur cogitante, quibus suenunt iducta stranuitoria, ut essentia existentia et huiusmodi. Sunt ergo essentia nullam habet causam efficientem, antecedit liberam Dei voluntatem ab illa non recepit, è immutabilis, è ab aeterno, extra vere existentia habet causam efficientem, non antecedit liberam Dei voluntatem ab illa recepit, è immutabilis, quae ab aeterno & essentia è existentia suenunt iducta stranuitoria, sic quidem quae radices sit eadem realiter è et una è sed iducta stranuitorio alteria, v.g. è homo è è nobilitas sit una radices realiter identificata in homo, ideo implicat è homo è è nobilitas, ut essentia homo sumitur cum sub iducta stranuitorio existentia sed tunc non existebat, essentia non dicebat

realiter cum

realiter cum existentia; dic nihil est realiter et vere, et in prima et ipsum aut transiero ad secundum, et extra fore ante mundum erat in alia de existiam et inde transiunt ad existiam, extra fore et ex existia et ex illorum.

2da sententia negat, et Nominalium et aliorum, quos sequitur Suarez cum 3 vel: 1 et sqq.

Dicendum et existiam semper cogitante a distingui ab extra. Ut patebit. Imo ea nullum est verum et necessitas huius distinctionis, neque et manere extra sine existentia, quia si maneret vere existeret et illi maneret respectu falsum ex esse; si sublata existia, neque alia argta urgent ex illorum relatione. Pot 2do: si existia distingui ab extra vel illa existit actu et extra causas ipsa, vel per aliquid regredientem, neutrum dici potest quam, quia daret processus in infinitum in existentiis; si minus, quia ista existiam se ipsa existentem faciunt tria argta quae ab adversario ista non aduruntur, imo extra existia ab aeterno habuit aliqd et ens, si ista distinguitur a nihilo non est actu et extra causas, 2do extra existia nullam habet causam efficientem, si segnetur a voluntate Dei et quia est actuata traductione, quae nemini existia actuali et existent. extra causas, 3tio existia traducit et est possibilis ad esse actu, sed et actuat respicam et transit ad ipsam.

Dicunt aliqui, imo existiam non existere sed esse quo aliqd existit.

Sed ista est, quia etiamsi existia existat solum ut quo redeunt argta, nam existia possibilis ab aeterno aliqd est ut quo, ratione cuius distinguitur a nihilo et ab existia possibilis illud non est ut quo actuari et extra causas sed solum possibiliter et illud est ipsum ab hoc quod est ut quo actui, ergo extra causas et sequenter falsum est quod existia existat actu ut quo ipsa.

Dicunt 2do alii quod existia existit per actualem mutationem cum extra, ita ut extra fit later existat per existiam, existia vero per actualem informationem extra.

Sed ista est vel actuatio illa mutatio et informatio et distincta ab existia semper cogitante, vel sola ratio; si 2dum et existia existit realiter ipsa, si minus habet, procedit in infinitum, et quia mutatio debet existere per aliquid regredientem cum sua etiam transeat ad esse possibile ad esse actuale, neque dicas mutationem illam existere formaliter per ipsam existiam ac quam terminat, ita ut mutatio actualis nihil sit aliud quam hoc totum mutatio illa et existia, nam hoc totum prius erat aliquid possibile et deinde transit ad esse actuale. Per aliquid regredientem et transeundi mutatio ab esse toto debet esse actu sicut per adversarios extra possibilis per aliquid a se distinctum transit ad esse actuale, et ratio est, quia illud totum accepitur secundum istam etiam et indifferens ad esse actu et esse actu et actuatio in se, quam per quam illud unum actui, non actui, immobile, et est ipsa sua determinante ad aliud esse et totum et per illam utitur sit adhuc indifferens ad illud esse et mutanti patitur. pro solutione argtorum.

Notandum est primo quod ad hoc ut extra realis ante existiam distinguat a nihilo et ante non est necessum illi tribuere aliqd esse intrinsecum tempus, hunc non esse haberet esse aeternum, necessarium et immutabile ac omnino independens et factum a Deo quod ab aliqd esse intrinsecum creaturis independens a Deo quod est absurdum, si enim aliqd esse ens ab alio independens et necessarium, tum quia et assignari ~~creatur~~ necessitas tribuendi creaturis

hoc esse aeternum

hoc de aeternum, nam etia realis ab aeterno ante existiam distinguit a nihilo de ente
rationis, et omnino illo de ratione, et etia realis ab aeterno in se non includit repugnantia
ad existendum quam repugnantia includit nihilum de ente rationis, exemplo res entis clara,
hoc, lapis de ente rationis realis non includunt in se de aliquibus nec potest fingi cum de
nec potest negari quin sit ens non de, sicut aral irrationale non includit in se non rationale nec est
fingi cum rationali nec est negari sine illa negatione ex quo fit ut etia realis non includat
in se aliquam rationem quae repugnet cum de de existentia cum qua repugnat nihilum non de, licet
ab aeterno hoc de est non de aeternum et ab aeterno igitur non est non de, non est inter se valde
diversa ipsa et propositio negativa in qua de hoc negatur esse non aeternum et non existere cum
sufficit si hoc sit verum non esse, sic tertia pars secundae ab aeternum non verificantur aral
secundum se non est realis et fieri quia quidem a rationali et negatione non de, proponit de affir=
mative in qua de hoc affirmat non esse ex ipsa propositione et inferri de aeterna non esse
ab infinito autem non licet argui certum in omnibus et illectum tm de non agendum dua
ratione contraria obligat de in casu dto.

Quae includunt negationem non esse et de includere negationem esse aut existere esse, sed etia
ab aeterno non includunt negationem existere dei est sed non esse.

Ipsum falsum est, ratio est, quia non de est verificari de aliquo aeternum ne quia ratione
quemlibet rationali de ente negatur, quare falsum de est idem includere negationem de non esse non
etiam negationem esse aliquid non esse etiam non includunt negationem dei non includunt quam esse
aeternum quidem, et est in aral et de rationali quidem non esse ex eo quod illo quidem, sed non vero
nihilum de entis rationis includunt in se repugnantiam ad existendum et includunt in se non esse, ni=
hilum esse idem non esse de Chymera v.g. Hircocervus includit in se de cervum et non de cervum al=
tem rationaliter includitur. In rerum ad quem necessario exigit non esse cervum, quare in quanti per
quid distinguit hoc de etia realis a nihilo de ente rationis repugnantia non de du=
ratione per eligit non esse et includitur in nihilo de ente rationis et non includit in etia reali, et verum
de et in cum dicit etia possibilis distinguit ab ente fictione et entia et distinguit in a de a parte
rei et cum neq etia realis neq ens rationis habent in se illam de non esse distinguit seu ra=
tionem distinguendi in omnibus dicit negatum, id est illa duo sequent illecty sequit aliquid in uno
et non esse in alio et sic de quacumq re dicit de eadem vel diversam ab alia in ratione de
sequitur cum fundit in re, cum distinguit de de diversum in re de a parte rei nunquam solum
habent in se existentiam, difficultatem faciunt aliqua propositiones in quibus de entis et actus
rationis ante existiam vinch affirmari et, nam etia dicunt de ab aeterno, hoc ab aeterno
de etia realis in quibus propositionibus affirmat de rebus et obligat de, pro qua re, illigenda.

Convertitur nunc et ita de negatione dei explicata per tertium est alegiando solum
verbis de grammaticalis non realis, ja nihil intrates affirmat de praesenti ex parte obli
exemplis patet clara res praesenta vel futura dicit, ja nunc, praesenti de praesenta vel futura,
v.g. Stamus de nunc praesenti, Antichristus nunc de futuro, in quibus propositionibus non affirmamus
in stamus de Antichristo de a parte rei de stamus aliqui de Antichristus secundum se solum affirmamus
de illis aliud de ja illis habent in nostra praesenta et hic habent in nostra futura non esse

de in tempore

qd in tempora et durace qua comparata cum eternitate rerum preterita verum erit dicere
fuisse, quae fuerint denominandi, tamen nunc et futurum et existit homini in re
rabe presentis, cum tr nunc de presentibus non nullum hoc esse, simili modo cum deus ab aeterno hoc esse possibilis denominatio illa esse non est solum verbalis, neq significat qd hoc ab aeterno habet in se, et intrinsece aliqd est, sed solum significat qd si ab aeterno hoc existeret et non existeret repugnantiam et implicantiam cum esset, sicut existeret chimera, quae in ea propositione affirmat, de hoc sub ratione tm esse et existere, similiter cum dicit extra esse ab aeterno solum significat qd si aliqd hoc vel aliud rei realis ab aeterna producendi ab aeterno existeret, vel si Deus vellet hominem producere hoc existeret, in quibus propositionibus affirmat absolute illum esse et illa existere de hoc, sed solum affirmat qd haberet existiam posita et cum completa illa ratione, similis est sensus aliorum propositionis hoc ab aeterno non dicit realem, et hoc qd in hiis propositionibus certitudo aeterna veritatis ratione necessitatis et futuritatis pertinent et esse necessitatem hoc a mexio non requirit vel illa aeterna sunt vel fuerunt in se esse tm sufficit qd quandocunque tempus existeret hoc existeret et tam diu realem, nam etiam si nullus hoc esset adhuc vere diceretur, si existeret hoc existeret cum illes creatis, ideo propositiones aeternae veritatis semper in hiis rationalibus resolvunt.

Sed tertium esse ex eo, et aliqua reales non inducant in sua aeternam et existentiam, non est obiectum aeternae veritatis et in illa sunt et etiam antecedam existant, sed ejus ab illa per denominatione extrinsecam quam et possibilis, tam a deus et aliquid dicitur habere aliqd et per denominationem extrinsecam non esse necesse, et sit in re sita extra ens dicit, nunc cognitionem non non existat similiter ab aeterno et antequam existerent creaturae habuerunt esse objective in mente Dei, qd ab aeterno fuit cognitio Dei una creaturae, duplicitter, a. id cognitio aliqua terminan ad obiectum, sine affirmando et negando qd obiectum correspondeat a parte rei in se existens; 2do simpliciter tm apprehendendo et cognoscendo, obiectum vel certa res sub ratione tm indicando qd si existeret a parte rei existeret cum possibilitate rei, cum sine modo aliquid cognoscit a Deo qd ejus cognitio talis est et necesse est ut res existat et correspondeat a parte rei illa rectitudo, cum vero cognoscit 2do modo non necesse ut obiectum in se existat a parte rei sed solum habeat esse objectivum in mente Dei, ex quo solum argitur Deus aliquando cognoscit et tam et non existiam, et non distinguunt rationes cogitantes, solum quam, sinnquendo tres, Deus cognoscit et tam habiem et objectivum et non cognoscit existiam habentem similiter esse objectivum nego tres, cum esse non esse eodem modo debeat habere et cognoscit et tam habentem esse objectivum et non cognoscit existiam correspondentem a parte rei Deo tres, et nego sec, qd ex eo qd existia non correspondeat ei a parte rei tum extra ht tm esse objectivum non recte infert distinctio inter illas, hinc illegitis distinctionem existia in signata et exercita, existia tunc dicit signata cum ht tm esse objectivum vel esse Dei, tunc vero dicit exercita cum agere exercet ab a parte rei, ex qua distinctione solvunt multa argumenta in hac materia, nam ex eo qd aliqua dicatur esse tantum extra in esse objectivo et non existia vere actuali et exercita inferunt adversarii distinctionem inter illas quae illa nulla est, qd ad inferendam distinctionem debeat esse formalem de uno affirmari et de altero negari accidit secundum esse,

alioquin non

aliquem n. et creata transitoria et ipsit extra secundum id obiectivum dimissi ab
existia actuali et exercita ~~obiectiva~~ secundum ipsa et obiectivum sui habitus connotionem extrinsecum
et ita quia sic adeptus et sequitur ab existia. his positis R. ad minus etiam transire extra
negando hoc quod eis probatum dico extra antequam existant extranei a nihilo et certe facto ut
alicui n. in ipsi existit, in ipsis et in natura in illis, quae ipsum et de distinguuntur, quia ipsi et
aeternum et immutabile. ad 2dum ~~ratio hoc~~ nego min. ja eis probatum dist: hoc extra quod
ad suum esse nullam habet causam efficientem, n. pertinet a voluntate n. Dei, et immutabilis et nego
hoc, in hoc et pari ratione procedit cum existia extra, extra quod sine mentionem creatorum sunt haec sunt
a parte rei et non sunt tm obiective et in sola sua causa sicut hoc, et nego neg. ja in ipsi creatis et affirmat et negat, id n. nam affirmat immutabilitas et incertitudo a Deo secundum mentem
creatorum actualem et negat immutabilitas et incertitudo a Deo secundum esse a parte rei.
ad 3tam ratio ma: quoniam sunt duae rationes et ipsi altera et in genere sub dicto transitorio
et altera sicut mai. n. ipsi altera et obiective in mente alicuius aut in sola sua causa sub
dicto transitorio alterius nego ma, sicut min: min. extra hoc ante non existere erat ne ra
qua sub dicto transitorio existia nego min: prat obiective in mente et extra Dei sub dicto
transitorio existia ad et alicuius et hoc correspondent existens a parte rei sicut min. et
nego ma., idem tenent dicere alia nari distinguentes etiam ab existia quam illa totum et statum
ex extra et existia antecedunt praecedit et extra existens et in antequam producat et correspondet illud totum a parte rei sed et sub dicto transitorio, nam ab aeterno et verum sunt ne
et illud statum ex extra et existia et extra existens et in ab aeterno illud statum in existia
parte rei. ad 4tum dist: ma: nam et in sola rerum ipsi subiectiva, imo in sola subiectiva; et do
in sola obiectiva sua, et alia loquuntur, et sola essentia sua et ja, imo modo nego ma; et do nego
et ponita eadem distinctione, in minori nego neg: in eadem sensum ambiguitas in implicans
tinctio, duplicater ipsi et aliquid in sola, imo subiective et aut loquamur in sola ad actum, et do
terminative sicut calor qui et in sola antequam sit, et ne: et et termini generationis quae et hoc
facto ex creatura et in sola ad ipsas et ad rerum et antequam sint quatenus sint et termini
actionis productivae. dat, et effectuatum in hac re facit imo quando quia magnum, etiam
antequam existat et aliquid de mazens idem transeat a et et et et sicut parietes transit a gri
sea et albedinis ad et album, cum tm ante existiam creatura nullum habet et in se sed et unum
obiective in causa et mente Dei, unde nihil erat ante existiam et post manente idem transire
et existere, sed per productionem et do nova creatura tota tam secundum esse tam quam
existiam cum antea non erat et incepit esse solum sicut transire quatenus incipit et in se et et
antea non erat in se sed solum obiective in causa et cognitione Dei.

Objicies imo: hoc et discrimen inter Deum et creaturam et Deus et actualiter semper et
creatura vero existere et et actualiter. Ergo extra creatura non et idem cum eis extra.

R. discrimen inter Deum et creaturam haec extra in hoc sunt, et tam extra quam existiam
necessaria semper et fuit et erit, et ideo Deus necessario et actualiter semper cor
respondent. et a parte rei, ex sua vero extra creatura non semper correspondent a parte rei sed
et aliquando creatura non existit et et ideo existia et actualis creatura, ja et aliqui creatura
aliquo et eis extra sit a parte rei, sicut non ante et actualis ara quamvis cum alle

Dontiecet

identificetur realiter, quia sic: si ergo aliquid aliquo modo ponitur esse, affirmet, de identificatione realiter facta, sic etiam si non extra creatura aliquo modo affirmet vere eius existentiam correspondere a parte rei, ex quo illegitime in quo sensu dicat quod Deus dicunt in vera creatura illegitime de necessitate esse correspondentia a parte rei quam necessitatem in hac creatura.

Obiues 2do: existere creaturae debet a aliquid realiter in alio tempore in extra et distinguitur ab extra; hoc ipso; ergo creatura est ex partibus suis.

R. nego hos, sufficit ex ratione creaturae non habere ex neutrum ab alio, id est a sua efficiente, nego necesse ut ens quod recipiat in alio tanquam in sito, nec etiam creatura recipere esse in se non subiectum, nec illa recipit formam, id est terminatur, nec calor recipit in se per calefactionem id est terminus quo productionis per quam recipit in se ipso.

Obiues 3tio: hoc aliquando existit et aliquando non existit extra et per aliquod medium debet fieri determinari ad existendum; ergo ipsum id quod est indifferens ad aliquem effectum fieri per formam praeaditam determinandam, quo posito dicere me aliquid: hoc per existentiam determinatur ad existendum et extra et aliquid distinctum et praeditum hoc nec extra.

R. retorquendo, ma argtm: compositum ex extra et existentia aliquando est tm possibile et non existit actu a parte rei aliquando existit actu et illud compositum per aliquid aliud debet determinari ad esse actu, si habet aliquam inclinationem, alias non poneret illa existentia; ergo nego imam seq: dico esse, et hoc qui antea in se non erat existit a parte rei non requirit alia forma illis praeaditis, sed satis est quod ipse tm habet esse, per hoc esse est procurare alio habito existere; questio est in imaginando quia imaginamur totum quando non existit habere in se aliquid esse quod deinde transeat ad existendum, cum tm re vera hoc cum non existit nullum habet esse in se, cum vero hoc producit et incipit existere, ille qui antea non erat existit actu realiter ipse est solum in genere causae efficientis determinata ad generatum, innegatum vero illud, id est id quod est indifferens ad aliquem effectum fieri debet per formam praeaditam determinari; illegit de eo quod iam in se habet esse et sit compositum a parte rei adhuc tm est indifferens, et ratio qui aliquando existit alias ipso non est alias aliquando verum est alias.

Obiues 4to: extra possibilis tm est non ens et extra existens est ens, sed ens et non ens distinguuntur nemine contestante et extra possibilis est extra existens distinguuntur, et esse et distinguuntur nisi vade victoria et existere est determinata ab extra possibili.

R. nego ma; nam quamvis vera sit propositio negativa extra possibilis non est ens, sed de illa non est absolute affirmari est ens, simpliciter et absolute est dicere ac de qua dicit esse cum id quod fuit vel erit sit tm cum addito id est praeteritum vel futurum, tm non verificat propositio affirmativa quod extra possibilis sit non ens, hoc significat quod extra inclusat in se non esse.

Obiues: hoc vel tm extra possibilis non est ens et tm extra actualiter ens, sed non ens sive id quod non est distinguuntur nemine contestante absente et c.

R. negando minor, quia distinctio est inter ea quae existunt, et c. relata supponens duo extrema, et quia non ens non existit non dicitur non est absolute affirmari quod distinguat

ab ente,

ab ente, quamvis ratio rationis dicit quod ens non distinguitur ab ente, Etiamsi idem
e diversis entitatibus realibus non dicatur nunc de quanto non existit, tamen de illo non=
dum absolute existit et praesumendo ab hoc tempore futura est praesentia, quia ex tempore futu=
ro de entitatibus affirmatur, et de hoc re possibili quae in aliquo tempore affirmari quod sit, quia non est
repugnantiam cum ente, distinguitur vero res possibilis a futura quod de hac affirmabitur, ec,
ec. Illa vero solum non repugnat affirmari in aliquo tempore quod sit; jam argum. cogo distinguo
ut minor, non ens, hoc est in quo de quanto non distinguitur re minus constante ab ente, sed ab
eodem in alia differentia temporis existit nego min: idem ens entitatibus qui nunc non ex=
stit existet in tempore sequenti, non ens, id est quod includit non esse repugnantiam cum
esse distinguit ab ente, sed do min; et nego maj, quia entitatibus non includit in se non esse.

Cycles 5to: humanitas Christi manet hinc extra et existit sola extrema verbi
extra separat ab extremis; confirmat ex Bonaventura: Eucharia remanet extrema panis ablata
segregatia ec.

Pro negotio, sicut negat, contra a Theologis 3tia parte, quare in humanitas Christi
et existere extrema verbi extra non dicamus idem numeraliter includere verbum et energaria ne=
gant. Ideo vinculum inter humanitatem et extremum verbi supponit in aliquo modo utrumque
extremum existens et ex vinculo actualis relationis transcendentalis requirens tam extra quam termi=
num actualem, sed implicat ut in aliquo modo ante huiusmodi vinculum humanitas ex=
stet quoto quod extrahat per extremum verbi ec, ad affirmatam. Idem eodem modo, gratia et divi=
na omnipotentia extremum panis in Eucharistia tribuens totaliter ei existere actualiter, deinde non potest
assignari quid corrumpatur dum destruit substantia panis in extrema, et hac remanet extra=
secundum se totale, quia ut sic extra semper remanet; neque si dicit quod corrumpat extra quoad
eo unitum cum extremis, quia adhuc ut totalis illa vinculum debet destrui alterum istum ex extre=
mum quod neutrum destruit, ut sit exercitio ec.

Quaere: utrum extrema saltem totaliter et per illectum distinguat ab extra: negat
Murthadus, duo: et rationem sed: quia subtect: 3 § 5 2. Suarez totaliter et quia extrema nec totaliter
distinguit ab entitate actuali, sed entitas actualis non distinguit totaliter ab extra et nec existere
Maior est. Minor et probat supponendum et quia extra non se extraheret, vel secundum
eo totale tunc et hac tunc non esset ens et unum non esset idem cum extrema, sed ut quod realiter contra=
rium, et ita non procedit quatenus posito sic licet arguere: extra ut quod contrarium dicit
aliquid et intrinsecum quod congruit, a non ente, sed de ente effectus totalis existentia. Quod
existere et entitas actualis sunt extra ut quod contrarium non distinguit totaliter ab ex=
trema: nec etiam ab extra.

Affirmat Suarez esse: 70 sect: sua.
Pro nexum et totum et existere distingui totaliter, hoc est, tanquam duae rationes totales per
illectum sed realiter et distincta, Probatur: quia negamus idem numeraliter et quia cogo separabiles
existere, tunc multa negamus de quibus dubitamus an possint existere, licet vere sint possibilia
et aliquando sumus et tamen non nunquam explicite existere et illa duae rationes totaliter des=
truuntur. Ultimo nego: illa ratio ideo aut non valet, et duae rationes totales distinctae, quia aliquando
negamus aut non separatio explicite valet. Idem dicendum de extra et extrema.

Confirmat:

confirmat: si est impossibilis ista efficiens productiva hoc n. potest hoc existere, neq; potest
fieri vt vere existens sed facta illa suppositione adhuc possumus videre istam hoc
beatum ex se n. includit repugnantiam cum se. et possumus videre istam hoc realem abq;
eo fit illam videremus existentem. Consequ. ill. ga per hoc distinguit, ista realis a ex-
mentica et realis n. includit in se repugnantiam cum se. Nonnulli fa facta illa suppos:=
tione adhuc est verum, quod actual rationale quantum ex se n. includit repugnantiam cum
se; neq; ideas septa ista n. repugnantis cum se et existere. nihil est fieri istam exis=
tentiam, et adhuc ille septa videretur existere; nam in eo nesciri existere, vt alio
quod extrinsecum ista hoc cum quo n. repugnat vt illa sit ungat, n. vero nequit existere
vt inclusa in toutalis ista alterius hoc.

Ad fundam. ma. ista nego min.; ac ego erroneum dico esse a notis videri istam
esse vt in illectu et intellectuo videri vt tam ab esse possibili quam ab esse actuali sine conti=
nuo, nam licet a parte rei ista realis semper sit aut possibilis tm. aut actualis et continue,
tamen intellectuo et per illectum et videndo ab utroq; statu, et si videtur actual rationale esse
n. necessario, sit possibile vel actuale, sicut possum cognoscere actual videndo per illectum
et rationale et irrationale licet a parte rei semper sit cum una ex his differentiis.

Quod si quaeritur ergo posita illa alia: utrum quando in re existente videtur ista
actualis et existens et similiter existens actualis et existens videantur duae propositiones
negativae, mihi videtur verissima, ga ista actualis includat istam aliter actualem existiam
Ergo. illi dato respondeo n. respondent eius rationes solae adhuc et ideo ignoramus et ha
argumentum, res sit in actu nam istam et sit in actu nam istam et hoc solum probat
erroneum adversariorum.

Ergo: si ista rei distinguit realiter ab existentia istam ista existentia distinguit
realiter ab existentia istam existentia. Consequens est absurdum. Ergo ma. patet. Ista
rei distinguit ab existentia, ga possumus videre istam videndo ab eo qui existat vel n.
existat, sed istam possumus videre istam existentia videndo ab eo existente, non g. ab eo
correspondeat a parte rei vel n. correspondeat. Minor patet, ga quia actuale existentia
praestantiando ab hoc quod correspondeat vel n. correspondeat a parte rei et quia
etiam ga concipi dicitur conceptu et distinguit in duas rationes formales et dari processus
in infinitum in huiusmodi rationibus.

Respondeo neg. ma. quia quod advertendum est ga ma. est ex defectu intellectus n. debent esse obiec=
ta diversa et utraque terminare per solum ex se et ex ea certificat remota correspondere a parte rei
neutrum vel ga vere et certificat et rationem rem resultat, et ideo tales operandi licet differre non diversi
modi tendere in obiecta et ideas tales non habent in obiecto vt illud certificat ea parte rei qui modo tendere n. nequit et ergo
et ideas iste ratione mouet volantes ad operandum ista obiecta illius cognitum et indicatum
ga sola apprehensione moueri n. ga, quare cum cognoscimus videndo istam et a parte rei
et contingere existiam et existiam importat diversitas solum ex parte conditionis et ex
parte obiecti iste ideo n. cum cognoscit actuale existentum existia correspondere a parte
rei n. requiritur ea parte obiecti diversa ratio talis ab ea quae requiritur dum cognoscit existia
ipsa sine actuale existentum existiae solum videndum et possibile et per modum stric=

eadem

operandum illecti, sed diversitas est solum ex parte rationum, vide falsum esse in ipsa entitate formali distinguere ex parte ob diversas rationes formales.

ARTICULUS III.

Utrum gradus Metaphysici distinguantur inter se nemine cogitante?

Pro titulo adligentia revocandum est in memoriam id explicatum esse fusius in Logica vnam esse eadem simplicissimam entitatem esse multiplicem quatenus ordine ad diversas proprietates et modos diversos inter se distinctos, vnde ipsa eadem entitas in ordine ad illas diversas operationes sumi possit vnitas negativa indeterminata, v. g. Petrus quatenus habet principium sentiendi, et sic in eo convenit cum Leone, et quod, quatenus vero habet principium discurrendi in eo convenit cum Paulo et plus habet, et rationale, et sic Petrus habet huiusmodi gradus quia non est idem indivisibilis sed rationalis, sed a. affectiones et principia sunt rationes formales quae sed tem distinguunt, ut illatum est in ordine ad diversos negativos, ergo metaphysici et parte extra de quibus non est controversia, utrum distinguant inter se et tam ex nata rei et ante omnem operationem illecti, eadem difficultas est de istis vocabulis quomodo distinguant.

Scotus cum suis affirmat gradus metaphysicos inter se et tam ab invicem distinguiri formaliter ex nata rei et ante omnem operationem illecti, nempe per distinctionem realem, modalem, et rationis aliam inventam hi tamen distinctionem formalem ex nata rei, quae vocant radicalem formaliter et vasaradicalem a parte rei, quibus sic ante omnem operationem illecti vocantur radicata stricto sensu, et ea haec non possunt verificari de eodem nisi et de aliquam distinctionem ex nata rei inter se et quibus verificantur, tamen ante omnem illecti, et huiusmodi distinctionem tribuunt gradibus metaphysicis, v. g. alii gradus, qui ante omnem operationem illecti, aut sentire et discurrere, et certe radicalem discurrere et sentire.

S. Thomas 1 parte q. 50 art. 4 quem alii sequuntur cum hac ratione: 3 sect. 9 num. 8 dicit gradus metaphysicos et ab invicem distinguiri sola ratione, in ordine ad diversos negativos quibus eadem res sic vocatur diversarum proprietatum et operationum.

Dicendum est cum hac ratione sed. Sed nulla est necessitas tribuendi huiusmodi gradibus aliam distinctionem quam rationis et ordinem ad diversos negativos, tum sic huiusmodi gradus nunquam separantur a parte rei et quod semel disjuncti non sint et non redeant, sine alio. Nulla est necessitas signum distinctionis ex nata rei et ante operationem illecti, tum sic falsum est de mente Scoti, id est, aliam invenire ante omnem operationem illecti et discurrere quam ante omnem operationem illecti tab solum entitas et realitas aliqua quae est eadem et discurrunt quam sua negativa aliqua negativa illa entitas in ordine ad eandem sentiendo et discurrere, vide solum sub negativa aliqua sive in ordine ad negativum aliquid sed illo discurrunt, et sic ergo explicavimus cum agerem de persona obiectis probabilibus probavimus de eadem entitate a parte rei nunquam verificari stricto sensu. Ph. 2 ratio, in particulari de individuo est aliquid distinctum et alio cum eodem negative in aliqua ratione sub negativa eadem et eadem res sua in ordine ad aliquas operationes venit cum aliquibus rebus et cum alio non adhuc et ii distinguit et rebus non hic certatis et minimum non quando id eum quem, sed distinguitur unum ab et alio. Ph. et ita negativi, et ita ad eadem ratio Scotistas omnes habent entitatem distinctam ex nata rei: huiusmodi necessitas et ordinis ad et distinctio a quocunque

alio et sic hi